

ההברז הקטן

בתל אביב, פירסם עתון מעריב את תמונתו המפורסמת של רנואר מן התא, בה נראית אשה בשמלה גדולה מחשוף, ציין מתחתה ככותרת את שמו של הבמאי יוליוס גלנר.

רגל שמאל היא המשלמת

בקופנהגן, דניה, הגבילו השלטונות את יבוא המותרות, קיצצו את מכסת נעלי הגלגילים הבריטיים לארבעים טון, נדהמו לגלות כי המשלוח המקוצץ מכיל רק נעלי גלגילים לרגל שמאל.

מעל לצו התפקוד

בנצרת, נדהמו התושבים הערבים לראות יהודי בראש קבוצת שוטרים, החלו חר ששים למעצרים, גילו כי גייס אותם למניין להכנסת בנו בברית אברהם.

בשר טרי

בפרינקפורט, גרמניה, יצאה רקדנית מועדון לילה ממחלקת הניתוחים הפלאסטיים של בית החולים העירוני, בה נותחה ניתוח יופי באפה, נתקלה בכלב שוטה שקפץ לפניה, נגס את קצה האף החדש.

מנה אחת אפיים

בתל אביב, הודיע צעיר לשופט שהוא מוכן לתרום קנס כפול לקרן המגן, ב" תנאי שיורשה לו להכות פעם נוספת את יריבו.

רחוף ובאחריות

בפוקספי, ארצות הברית, תבע גורמן סטיינר גט מאשתו, בטענה כי תינתה אהבים עם אוסף האשפה המקומי, כי הוכחה, מכתב אהבה שאשתו השאירה לאוסף האשפה בפז האשפה.

זכויות הכעך

בתל אביב, הועמדה אשה לדין באשמת תקיפת בעלה והכאתו, מסרה עדותה כי טונים גבוהים, נענתה על ידי שופט-השלום זליקסון: "אל תצעקי עלי, אינני בעלך".

גונב מגנב פטור

בליאון, צרפת, הודיע למשטרה פורץ קופות מועד, למחרת סיימו את ריצוי תקופת מאסרו האחרונה, כי בעת שכתב ב" בית הסוהר התפרצו גנבים לביתו, שדדו מצי למה, מקלט רדיו וקופת חסכון.

ניבוי פה

בחיפה, השיב יקה שגרם לפקק תנועה במכוניתו על הגידופים שחרפוהו ה" נהגים בלשונות קיבוץ הגלילות: "אני מזל זל בכס".

נביא בעירו

בלונדון, שווייץ, חלה פרופסור האוניברסיטה סטיה, אשתו ושני בניו בהצטננות, ב" יום בו הודיע הפרופסור כי גילה תרופה חדשה למלחמה בהצטננות.

גורל מר ממוות

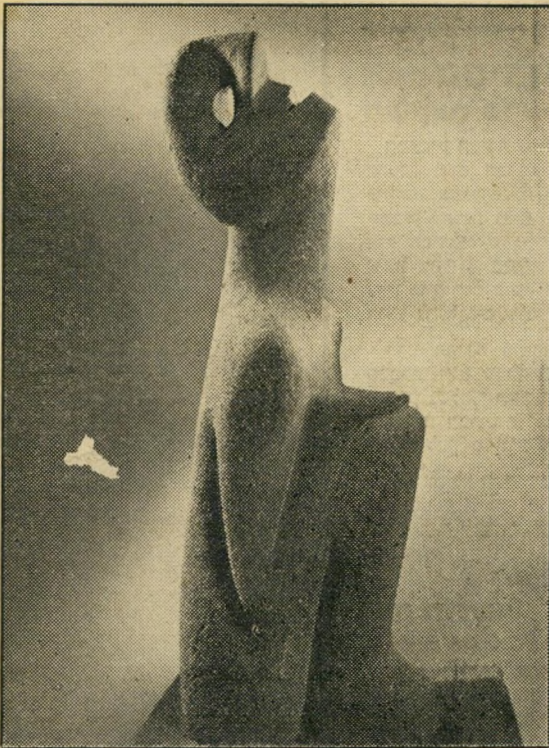
באשתאול, יצא זכריה טובה לתפילת שחרית של שבת, התעטף בצעיפה ה" אדום של אשתו, הותקף על ידי שור ש" הרימו ונשאו עמו, צעק: "הצילו, אני נוסע בשבת!"

שדג דהשתא

בשטוקהולם, שבדניה, יצא איש עסקים ממסעדה, התפלא למצוא במקום מכונת חן, ערימת שלג שערם הגנב כהסחאה.

ממקום

במשגב עמ, הצטערו חברי המשק ל" היווכה כי לא בא כרגיל, סרט ביום שלי" שי, החלו מתחככים על חינוך הילד בקיבוץ לאמונה באלוהים.



איוב (זוהר)



דוד המוך (גרנית)

שבעה טון אבן

- מאת עמוס קינן -

מסוגל לה. כחומר לעבודתו הוא משתמש באבנים הקשות ביותר, שהגרנית היא הרכה שבהן. אבל מה שהוא מסוגל להוציא מחומר זה ממש מפליא. רק בתקופת הזוהר של אמנות הפיסול, במצרים העתיקה או במקסיקו, ידעו אמנים עלומי שם לחצוב בסלע קשה ולדבר בו בשפה כבוד-ראש, בלתי מצועצעת, עמוקה ופשוטה.

א חיעם לא למד מעולם אמנות, ואיננו אינטלקטואל. אין לו כל תיאוריות על אמנות בכלל ואמנות ישראלית בפרט. לא היה לו פנאי לכך. אבל "דוד" ו"איוב" ו"הנביא" שלו חצובים מהרי הגליל, פשוט כך. זה בא מאליו. יש בהם פרימיטיביות טבעית, הוא אינו משתדל להיות כזה. וכמו בכל אמנות פרימיטיבית עממית, יש בעבודותיו עדינות שירית, ליריות בלתי רכה ובלתי משתפכת, וויקה גדולה לחיים.

בצרפת אין הפסלים אוהבים לעבוד באבן — הם שכחו מלאכה זו, המחייבת רצינות רבה. באבן אי אפשר להשתעשע, היא פשוט לא נותנת. אולם כיום משתתף חיעם בסלונים המכובדים ביותר, ושמו הולך לפניו כפסל מחונן.

מימיו לא מכר ולא ניסה למכור עבודתו. אין הוא איש החברה. אין לו קשרים. הוא יוצר. 25 פסלי האבן שיצר בפאריס מגיעים במשקלם ליד טונות. הוא היה רוצה לחזור ארצה עם פסליו, אך כיצד אפשר להעביר 7 טונות אבן? בעד הסעת אמנות מעין זאת משלמים לפי המשקל. לאחיעם לא יהיה לעולם הכסף הדרוש לשם כך, לכן הוא ממשיך להיות אמן ישראלי בפאריס. חבל שבין שאר ההנחות הניתנות לכל מיני אנשים טובים בכל ימות השנה באניות "שוהם" לא נמצא מקום ליד טונות אבן, שמקומם בארץ.



מגן בקרן (גרנית)



נביא (קוואריק)